

Flij ♥ KYRA
RUTGERS
is van
mij

A koboExclusive

Flij ^{♥♥♥} KYRA
RUTGERS
is van
mij

“Be thankful for your blessings and
never doubt your struggles.

Don't ask why it happened,
just be thankful for the
strenght it gave you.”

(www.livelifehappy.com)

Hoofdstuk 1

‘Ga zitten. Ik moet je wat vertellen.’ Sandros’ gezicht staat ernstig, wanneer hij een beker geurige citroenthee op de eettafel zet.

Nova knoopt de ceintuur van haar satijnen kimono dicht en schuift haar stoel aan. Ze trekt haar voeten onder zich. Met grote ogen kijkt ze Sandros aan. ‘Wat is er aan de hand? Je klinkt zo plechtig.’ Haar lippen krullen zich tot een plagende glimlach. ‘Ben je soms nerveus? Ga je me eindelijk ten huwelijk vragen?’

Alleen al bij de gedachte maakt haar hart een sprongetje. Twee jaar geleden ontmoette ze Sandros op Cyprus, een exotisch eiland in het oostelijk deel van de Middellandse Zee. Het mediterrane paradijs staat bekend om de witte zandstranden en azuurblauwe zee, lieflijke valleien, groene bergtoppen, authentieke dorpjes, prachtige flora en fauna, oude Byzantijnse kerkjes en archeologische opgravingen.

Er kwam destijds niets terecht van haar voornemen om al dit moois te bezichtigen met haar vriendin Francine, met wie ze de reis had geboekt. Na de kennismaking met Sandros was ze het liefst 24/7 in zijn gezelschap, tot grote ergernis van Francine. Maar ze was zó verliefd op deze Cypriotische hunk. Al snel bleek dat hij meer was dan een vakantiescharrel. Nova reisde een paar keer per jaar naar Cyprus om bij Sandros te zijn, totdat ze definitief besloten samen een toekomst op te bouwen.

Vijf maanden geleden heeft ze alles in Nederland achtergelaten om zich op het eiland te vestigen. Met haar droomman! Hoewel ze haar familie en vrienden meer mist dan ze ooit had verwacht, heeft ze nog geen seconde spijt gehad van haar besluit. Het mediterrane klimaat en de relaxte levensstijl bevallen haar enorm goed, het dagelijks wakker worden naast haar grote liefde ervaart ze als pure rijkdom en als weddingplanner tikkert ze al aardig aan de weg. Meer geluk kan ze zich nauwelijks wensen, alhoewel ze heimelijk wel droomt van een huwelijk en een baby met Sandros. Is het moment dat hij haar officieel vraagt om zijn vrouw te worden nu aangebroken?

Sinds ze bij hem is gaan wonen, heeft hij haar elke ochtend verrast met een kopje thee op bed. Maar vandaag heeft hij haar gevraagd om naar beneden te komen. Hij moest haar iets belangrijks vertellen. Sandros lijkt zenuwachtig en zijn nervositeit slaat over op Nova. Met haar vingers trommelt ze op de eikenhouten tafel. ‘Tadaa,’ zegt ze op zangerige toon. ‘Kom maar op met die ring.’ Ze giechelt, mede om hem aan te moedigen.

‘Eh, nou...’ Sandros schraapt zijn keel. ‘Ik vind het moeilijk om het je te zeggen, Nova, maar ik zie het even niet meer zo zitten tussen ons. Ik ben niet gelukkig.’

Zijn woorden komen aan als een mokerslag. Deze schokkende mededeling zag ze totaal niet aankomen. Vol ongeloof kijkt ze hem aan. ‘Wat eh... bedoel je?’ stamelt ze. Gisteravond nog hebben ze heerlijk gegeten bij Flamingo’s, hun favoriete strandclub, en uit niets kon Nova toen opmaken dat

Sandros zich ongelukkig voelde in hun relatie. 'Ik begrijp er niets van. Toen we een langeafstandsrelatie hadden, wilden we allebei niets liever dan samen zijn. En nu ben ik hier en vertel je me dat je niet gelukkig bent.'

'Het ligt niet aan jou.' Sandros probeert oogcontact te vermijden.

'Waar ligt het dán aan?'

'Echt, schat, je bent de mooiste en de liefste. Maar ik weet gewoon niet of ik er klaar voor ben om te settelen.' Ongemakkelijk verplaatst Sandros zijn gewicht van het ene naar het andere been.

Nova gelooft haar oren niet. 'We hebben de stap om samen te wonen weloverwogen genomen. Alles heb ik voor je achtergelaten. Mijn huis, mijn baan, mijn familie en vrienden... en nu vertel je me doodleuk 's morgens bij een kopje thee dat je niet met mij verder wilt?' Ze verheft haar stem. 'Serieus! Hoe kun je me dit aandoen, Sandros!' Ze balt haar vuisten en de woede klinkt door in haar stem. 'Wat voor een man ben jij?!'

'Ik waardeer het dat je alles voor mij, voor onze liefde, hebt overgehad. Maar ik heb toch ook iets opgeofferd?'

'Jij?' Nova lacht honend. 'Dit is te belachelijk voor woorden. Wát heb jij dan opgeofferd? Je woont op hetzelfde eiland in je eigen huis. Je hebt je werk en je familie en vrienden om je heen. Het enige wat voor jou is veranderd, is dat ik bij je ben komen wonen. Maar dat is toch juist wat we wilden?!' Ze trekt haar mond strak. 'Ik begrijp echt niet waar dit ineens vandaan komt.' Nova voelt haar ogen vochtig worden. Ze knippert een paar keer om de tranen tegen te houden. Dan schuift ze haar stoel ruw naar achteren. 'Heb je soms een ander?'

'Nee, er is géén ander!' Haastig steekt Sandros twee vingers in de lucht en hij maakt een ik-zweer-het-gebaar.

Niet-begrijpend kijkt ze hem aan. 'Waarom dump je me dan?'

'Ik dump je niet, Nova. Ik wil alleen een adempauze inlassen. Een time-out om te ontdekken wat ik écht wil. Of ik eraan toe ben om me te binden. Het overvalt me allemaal nogal, het samenwonen, en zo...'

'Wat wil je dan? Dat ik terugga naar Nederland?' Getergd werpt Nova haar handen in de lucht. 'Had je dit niet eerder kunnen bedenken, voordat ik al mijn zekerheden opzegde.'

'Ik wil niet dat je Cyprus verlaat.' Een vermoeide zucht ontsnapt aan zijn lippen. 'Geef me de tijd om uit te zoeken hoe ik de toekomst zie. Alleen of met jou.'

Nova schudt haar hoofd. Ze schudt wel tien keer voordat ze haar hoofdschudden omzet in woorden. 'Je denkt toch zeker niet dat ik ga zitten wachten totdat jij onze relatie weer wilt oppakken. Kom op, zeg!' Nova voelt de hitte opstijgen naar haar gezicht. Haar wangen zijn rood als rijpe goudrenetten. Met een ruk staat ze op. 'En hoelang denk je daar de tijd voor nodig te hebben? Een week, een paar maanden?' vaart ze heftig uit.

Aarzelend trekt Sandros zijn schouders op. 'Ik weet het niet...' Met zijn handen wrijft hij over zijn bebaarde wangen. 'Alleen mijn hart kan me vertellen wanneer het zover is.'

Er valt een pijnlijke stilte. Sandros leunt tegen het aanrecht, zijn armen over elkaar gevouwen. Nova staart uit het raam, met beide handen in de zakken van haar kimono. Haar rug enigszins gekromd. Haar mond voelt droog. Ze moet een paar keer slikken voordat ze een woord kan uitbrengen. 'Ik begrijp er echt helemaal niets van. Ik dacht dat je van me hield en met mij samen oud wilde worden. Zijn die gevoelens die je had dan plotseling als sneeuw voor de zon verdwenen? En denk je dat gevoel voor mij ooit weer terug te krijgen?' Wanhopig kijkt ze hem aan.

'Ik kan niet in de toekomst kijken. Ik kan alleen afgaan op wat ik nu voel. Mijn twijfels voeren op dit moment de boventoon.'

'Is het wat jou betreft al voorbij of denk je dat er een kans bestaat dat je toch met mij verder wilt?'

'Zoals ik net al zei, heb ik tijd nodig om na te denken. Het is geen definitief einde. Maar ik kan je op dit moment ook niets beloven.' Met een verontschuldigende blik strijkt hij met zijn hand door zijn donkere krullen.

Nova's lip begint te trillen en haar ogen vullen zich opnieuw met tranen. Gevoelens van verdriet, woede en frustratie voelt ze met elkaar wedijveren. 'Wanneer wil je dat ik vertrek?' Haar stem klinkt verstikt.

'Je kunt bij mij blijven wonen totdat je een appartementje voor jezelf hebt gevonden. Ik zet je heus niet zomaar op straat. De broer van een vriend van mij verhuurt woningen. Ik zal hem vragen of hij iets kan regelen op korte termijn. Uiteraard betaal ik de huur voor je, maak je geen zorgen over de financiën.'

'Je hebt dit allemaal al uitgedacht hè,' briest Nova. 'Het is toch niet te geloven. Ik weet helemaal niet of ik wel met jou onder één dak wil blijven wonen totdat ik iets voor mezelf heb. Sterker nog, ik weet niet of ik überhaupt wel op Cyprus blijf als je me niet meer wilt.' Haar stem slaat over. 'Ik ben hier immers gekomen voor jou!' Haar vioolblauwe ogen spuwen vuur. 'Jezus man, hoe kun je me zo laten barsten!'

'Ik wil niet dat je het eiland verlaat. Ik wil dat je hier blijft totdat ik er voor mezelf uit ben.' Met langzame passen loopt hij naar haar toe. Zijn schouders hangen, alsof Nova's verdriet erop drukt. Zachtjes legt Sandros een vinger onder haar kin. 'Het is niet dat mijn liefde voor jou weg is. Heus, ik hou van je.'

'Waarom doe je dit dan?'

'Soms kan het geen kwaad om een adempauze in je relatie in te lassen.'

'Pff, laat maar,' zegt Nova met een wegwijsgebaar. 'Je zegt dat je van me houdt, maar tegelijkertijd wil je apart van elkaar gaan wonen om erachter te komen of ik wel je ware liefde ben. Man, jij weet gewoon niet wat je wilt.'

‘Dat is het ’m juist.’

Wanneer Sandros zijn armen om Nova heen wil slaan, wendt ze zich van hem af. ‘Niet doen, Sandros. Dit is heel verwarrend en hetgeen je zegt rijmt niet met wat je doet. Eigenlijk ben ik gewoon woest op je.’

‘Liefje, toe. Doe niet zo dramatisch.’

‘Mijn hele leven staat op zijn kop, begrijp je dat dan niet!’ schreeuwt Nova.

Sandros werpt een korte blik op zijn horloge. ‘Ik kom te laat op mijn werk. Ik moet nu echt gaan.’ Hij grist de autosleutels van het aanrecht en loopt naar de voordeur. Met de klink in zijn hand draait hij zich om. ‘Geloof me, ik wil je geen pijn doen.’

De schuldbevuste frons op Sandros’ voorhoofd ontgaat Nova niet, maar ze kan geen medelijden met hem opbrengen. Dan hoort ze de deur met een zachte klik in het slot vallen. De aromatische geur van zijn aftershave, een groene frisheid vermengd met lavendel, hangt nog in huis. Door het raam kijkt Nova hem na. Sandros ziet er knap uit in zijn jeans met witte blouse waarvan de mouwen tot net boven zijn elleboog zijn opgestroopt. Ze ziet hoe hij in de auto stapt, een zilverkleurige SUV. De man die haar zojuist ijskoud vertelde dat hij hun relatie tijdelijk wil verbreken, lijkt in niets op de Sandros die haar tot voor kort als een prinses behandelde. De gedachte alleen al om hem te verliezen, veroorzaakt een snerpende pijn in haar hart. In haar keel vormt zich een prop. Haar neus loopt. De tranen rollen langs het groefje van haar neusvleugel naar haar kin. Haar lichaam schokt van het gesnik.

*

Langzaam kalmeert Nova. Met de rug van haar hand veegt ze haar natte wangen droog. Door de open schuifpui loopt ze de tuin in en ze installeert zich op de comfortabele schommelbank, die bezaaid is met zachte kussentjes. Het is nog vroeg in de ochtend, maar de zon laat zich al aardig voelen. De prikkelende warmte op haar huid voelt bijna troostend aan. Het liefst zou ze nu met de jaloezieën gesloten onder de lakens willen kruipen, maar ze voelt zich te onrustig om in bed te gaan liggen. Alles wat Sandros tegen haar heeft gezegd, maalt door haar hoofd. Terneergeslagen laat ze haar lichaam tegen de rugleuning van de schommelbank zakken. Ze verlangt naar een arm om haar heen, naar troostende woorden en de stellige belofte dat alles goed zal komen. Dan scrolt ze in de contactenlijst van haar iPhone naar het nummer van Jasmijn, haar hartsvriendin uit Nederland. Ze kennen elkaar al sinds de eerste klas van de middelbare school. Ze zijn elkaars tegenpolen. Terwijl Nova meer het verlegen type is en weleens onzeker kan overkomen, is Jasmijn een assertieve dame. Juist die verschillen hebben hun vriendschap altijd in balans gehouden.

De telefoon gaat een paar keer over voordat er wordt opgenomen. 'Hey Noof,' klinkt Jasmijn opgewekt aan de andere kant van de lijn. 'Wat leuk dat je belt. Hoe gaat het met je?'

'Sorry, ik móést je gewoon bellen.' Opnieuw vecht Nova tegen haar tranen. 'Ik voel me zó rot.' Hortend en stotend vertelt Nova wat er is gebeurd. 'O Jasmijn, ik weet niet wat ik moet doen.'

'Schat, trap niet in zijn praatjes,' reageert Jasmijn. 'Een man die plotseling zo'n besluit neemt, heeft iets te verbergen. En in dit geval denk ik écht dat hij een ander heeft. Dit flik je toch niet, zeker niet in jullie geval. Hij laat je verdorie eerst naar Cyprus komen en dan...' Jasmijn pauzeert even voordat ze verder praat. 'Sorry, in mijn boosheid ga ik helemaal los. Dat hij een ander heeft, is natuurlijk een aanname. Maar ik zou niet weten wat een andere reden kan zijn van zijn twijfels aan jullie relatie. Zeker als er vooraf geen aanwijzingen waren.'

'Ik hoop niet dat hij tegen me liegt. Mocht hij verliefd zijn op een ander, dan mag ik toch aannemen dat hij me dat zou vertellen. Dan had hij toch niet gevraagd of ik nog op Cyprus wil blijven?'

'Tja...'

'Ik wil hem het voordeel van de twijfel geven, er niet meteen van uitgaan dat hij me bedriegt. Eerlijk gezegd heb ik ook geen reden om dat te denken. Gisteravond waren we nog bij Flamingo's, en dat was heel gezellig. Deze mededeling kwam voor mij als een donderslag bij heldere hemel. Niets heb ik ervan gemerkt dat Sandros niet meer gelukkig is met mij. Ik heb geen verandering in zijn gedrag naar mij gezien.'

'Ik weet het niet,' antwoordt Jasmijn vertwijfeld. 'Ik heb er geen goed gevoel over. Bij mij zouden alle alarmbellen meteen afgaan. Maar oké, als je niet van het ergste uit wilt gaan... Het is echter wel een feit dat hij duidelijk een man is die een heel andere perceptie van loyaliteit heeft. Want je vriendin de bons geven terwijl ze voor jóú naar jouw land is verhuisd, dat doe je gewoon niet!'

Nova zucht hoorbaar. 'Ik wil erop vertrouwen dat het nog goed komt.' Ze moet wel. Sinds hun ontmoeting is het alsof ze in een droom leeft. Sandros is haar grote liefde. Hij is als de zuurstof in haar bloed, hij is haar levensbron. Ze is nog nooit zo happy geweest...

Haar hand, die ze om de telefoon geklemd heeft, beeft ongecontroleerd als ze verder praat. 'Vanmorgen toen hij me vertelde een adempauze te willen inlassen, was het vooral mijn woede die overheerste. Maar nu...' Haar adem stokt en het lijkt alsof haar hart uit haar borstkas bonkt. 'Nu voel ik alleen maar een allesoverheersend verdriet. Ik wil hem niet kwijt.' Nova's stem breekt.

Jasmijns ogen vullen zich nu ook met tranen. 'O lieverd, ik vind het zo erg voor je,' zegt ze vol medelijden. 'En ik zweer het je, als later blijkt dat hij je besodemetert, dan maak ik souvlaki van hem.'

'Als dit niet over Sandros en mij ging, zou ik niet meer bijkomen,' reageert Nova met een flauw lachje. 'Ik moet vanavond nog een keer met hem praten. Als er ook maar een minimale mogelijkheid is dat

hij onze relatie nog een kans wil geven, dan wil ik hem heus de tijd gunnen om alles voor zichzelf op een rijtje te zetten.'

'Schat, er is één zekerheid die je nooit kunt hebben, en dat is of iemand bij je blijft,' zegt Jasmijn beslist. 'Ik weet dat je van hem houdt, maar stel je ook niet té kwetsbaar op. Laat hem duidelijk merken dat je niet met je laat sollen.'

Met de mouw van haar kimono dept Nova haar ogen droog. 'Ik zal het proberen.'

'Kom op, Noof,' zegt Jasmijn op aanmoedigende toon. 'Je bent een sterke vrouw. Dit kún jij!'

'Bedankt voor je luisterend oor. Ik hoop dat ik je de volgende keer met leuker nieuws kan bellen.'

'Anytime, daar zijn we toch vriendinnen voor. Bij mij kun je je hart luchten. Altijd.'

*

Het aroma van knoflook en laurier geurt door het huis. Nova heeft Sandros' lievelingsgerecht moussaka gemaakt, een traditionele Griekse ovenschotel van gehakt, aardappels en aubergine. Ze draagt een mouwloos jurkje met Bretonse streep, dat strak om haar lichaam valt. Sandros geeft haar altijd een compliment als ze het draagt. Met de outfit waarin hij haar graag ziet en zijn favoriete maaltijd hoopt ze zijn stemming positief te beïnvloeden. Na het telefoongesprek met Jasmijn heeft ze de hele middag nagedacht. Hoewel ze boos is op Sandros en zich door hem in de steek gelaten voelt, wil ze hem toch de ruimte geven om tot een goed besluit te komen. Iedereen heeft weleens twijfels over zijn relatie, dus waarom zou hij die emotie niet mogen voelen? Wel zal ze hem een ultimatum stellen, want ze weigert aan het lijntje te worden gehouden. Twee maanden geeft ze hem om zijn gedachten op een rijtje te zetten. Daarna wil ze een eerlijk antwoord.

Dan hoort ze een auto voor de deur parkeren en even later de sleutel in de voordeur. 'Hey,' zegt Sandros. Zijn vermoeide gezicht ontgaat Nova niet. Hij buigt voorover en drukt een kus op haar voorhoofd. Ze voelt niet de liefde in zijn kus zoals ze die eerder wel voelde. Het lijkt bijna een plichtmatig gebaar.

'Hoe was je dag? Druk op het werk?' vraagt ze zo opgewekt mogelijk. Nova ziet Sandros' ogen over haar outfit glijden, maar hij zegt niets. Deze keer niet.

'Ja, druk,' antwoordt hij kortaf en hij ploft op de bank neer. 'En jouw dag?'

'Eh... eerlijk gezegd heb ik een rottag gehad, maar dat begrijp je wel, neem ik aan. Na jouw verpletterende mededeling was ik behoorlijk uit het lood geslagen. En nog.'

'Dat snap ik.'

Nova zet de ovenschotel op tafel. 'Kom je eten? Ik heb moussaka gemaakt.'

Sandros toont weinig enthousiasme wanneer hij aan tafel schuift.

'Wijntje?' Ze doet haar best zijn narrige humeur te negeren.

Sandros knikt.

Ze schenkt de glazen halfvol. Wanneer ze aan tafel zit, reikt ze Sandros de opscheplepel aan. 'Laten we niet geforceerd aardig doen. Als twee volwassen mensen moeten we tot een oplossing zien te komen. Ik heb erover nagedacht wat je hebt gezegd. Natuurlijk voel ik me allesbehalve vrolijk en ik weet niet wat ik ervan moet denken, maar ik probeer wel begrip te hebben voor je gevoelens.'

Ogenschijnlijk ongemakkelijk schuift Sandros op de stoel. 'Ik wil dat je weet dat ik je geen verdriet wil doen.' Hij schraapt zijn keel een paar keer. 'Ik voel me schuldig dat ik...'

'Je hoeft je niet schuldig te voelen,' onderbreekt ze hem. 'Ik probeer je te begrijpen, al vind ik het lastig, dat kan ik niet ontkennen. Hou je nog van mij?'

'Ja, natúúrlijk. De liefde is niet zomaar weg.'

'Hou je nog genoeg van mij om te kunnen zeggen dat we over een tijdje weer samen aan onze toekomst gaan werken, zoals we elkaar hebben beloofd vóóordat ik naar Cyprus emigreerde?'

Nadenkend en op zijn onderlip bijtend staart hij naar zijn bord.

'Jasmijn vermoedt dat je een ander hebt,' flapt Nova eruit. Over de rand van haar wijnglas kijkt ze Sandros onderzoekend aan en ze probeert iets uit zijn gelaatsuitdrukking op te maken. Met een doordringende blik blijft ze hem aankijken, maar Sandros' lichaamstaal verraadt niets.

'Zo, denkt ze dat? Leuke vriendin heb jij!' reageert hij gepikeerd. 'Ik vind het nogal een aantijging.'

'Dus ze heeft het mis?'

'Ik zweer het je, Nova. Er is géén ander!' Hij laat het bestek op zijn bord kletteren. 'Ik vind het een grove belediging. Je vriendin probeert me zwart te maken bij jou, terwijl... Trouwens, waarom heb je haar hierover verteld? Het is iets tussen ons!'

'Je snapt toch wel dat ik mijn verhaal kwijt moest. Tussen een kopje thee door meld jij me doodleuk dat je onze relatie niet meer ziet zitten.' Dan verheft ze haar stem. 'Sj Jezus, neem je het me nu kwalijk dat ik mijn hart moest luchten?' Ze neemt een flinke slok wijn.

Kalmerend legt Sandros zijn hand op die van Nova. 'Laten we geen ruzie maken, het is al goed. Maar ik baal ervan als je denkt dat ik je bedrieg. Het is níét zo.'

'Sorry,' verontschuldigt Nova zich. 'Ik weet ook niet wat ik ervan moet denken.'

'Ik snap dat het verwarrend is,' zegt Sandros sussend. 'Ik begrijp mezelf ook niet. Heb ik de mooiste en liefste vrouw van het eiland en dan twijfel ik of ik me kan vastleggen in een relatie.'

'Heb je soms bindingsangst?'

'Ja, misschien wel.' Zijn ogen lichten op alsof Nova zojuist de uitvinding van het jaar heeft gedaan.

'Daar heb ik niet bij stilgestaan, maar het lijkt er wel op. Niet eerder is een relatie zo serieus geweest als die met jou. Met mijn vorige vriendinnen maakte ik het telkens uit als ze over samenwonen begonnen.'

'Niet bij mij...'

'Omdat ik écht van je hou. Het ligt ook niet aan jou. Je moet me geloven als ik zeg dat ik van je hou.'

'Ik geloof je. Als ik daaraan zou twijfelen, zat ik nu niet tegenover je. Dan was ik al weg geweest.'

'Die time-out zie ik als een manier om mezelf te resetten. Het komt wel goed.'

'Denk je dat?' vraagt ze hoopvol.

'Ja, ik denk het wel. Ik kan niets beloven, maar ik ga ervan uit dat ik dit kan overwinnen. Dat mijn liefde voor jou uiteindelijk sterker blijkt dan mijn angst.'